

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τά διηγήματα του Μαρμοντέλ και ο λογοκριτής του Καγκελαρίας. Γ' αυτής του κριτικού. Ένα... φλεγερν ποίημα. Η τιμή της δίδος Κλαίρον. Η «Κλεοπάτρα» και το φεϊδι! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μαρμοντέλ ελ' εξέδωσε κάποτε μιά σειρά άνοητων «Διηγημάτων». Ο ντ' Έον, ο οποίος ήταν τότε λογοκριτής, άφου τ'α εδιάβασε, είχε την ποιηρία νά συντάξη ως εξής τ'ο αιτιολογικό της έκθέσεώς του: «Τ'α διάβασα κατά διαταγήν του κ. Καγκελαρίου και δεν βόηξα τίποτ' αυτ'α...» Ο σθλιος, είχε παραλείψη νά προσθήσει: «...το καλήγγιον!»

Στήν πρώτη παράσταση του μελοδράματος του Γκλουκ «Άλκηστις», κάποιος μουσικός κριτικός, περιφρονητός γιά τήν εχθρότητα που έδειχνε στις κριτικές του έναντιον του Γκλουκ, έφώναζε δυνατά στη διάρκεια κάποιου διαλείμματος: «Είνε άπείσιον έργο!». Αι' αυτ'ή ή ποίμα, ή δεσποινίς Λεβασσόφ, τί σ'ας λέει;.. Μούχει πάρει τ'αφτίνα με τίς φωνάρες της!.. Θ'ά ήτο εύτυχια γιά σ'ς κ'όριε, του ήλεν τότε ο ντ' Άλμπερτό, που έτυχε νά τον άκούσει, έάν εις αντικειτάσταν τον άφτιον που σ'ς πήρε σ'ς έδινε έκείνα που σ'ς ταιριάζουν. Γαϊδουινά δηλαδή!..

Κάποιος νέος έπεσεκ'αφθ ή κάποτε τον ποιητή Κρεμπιγιόν και του έδωσε ένα ποιήμα του γιά νά τ'ο διαβάση. Τήν ώρα όμως που ο Κρεμπιγιόν τ'ο εδιάβαζε, εγγύστρησε έξαφνα από τ'α χερα του και έπρεσε στη φωτιά. Ο νέος εταραχθή. «Μήν άνησυχείτε! τ'ο έλεπε παραφρονητικά ο Κρεμπιγιόν. Εύτυχώς πρόφθασα και τ'ο διάβασα. — Και π'ως σ'ας φάνηκε; — Μα... φλογερότατον! άπήνησεν ο ποιητή δείχνοντας τ'ο χειρόγραφο που είχε φουντίσσει μέσα στο τζακι.»

Η δίδος Κλαίρον ήταν μιά από τίς μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες άλλα και από τίς περιφιλοτιότερες, γιά τ'ο όργια τή, έταίμας του 18ου οίονος. Όταν εμφανίζοταν στη σκηνή γιά νά τραγοιδήση, ήλέκτιζε με τήν όμορφιά της τ'ο κοινό.Οί μεγάλες της όμως θεατρικές έπιτυχίες της είχαν σφραγίσει τ'α μισαλά. Ηθέλε τούς θαυμαστάς της νευροσπαστά, δούλους της. Κάποτε, μεταξύ άλλων έγινε έξω φρενών έπειδή ο έντεταλιμένος τήν άστυνομία των θεαμάτων άδελικός δεν έδωζε από τόν θάσο όπως ε'χε τ'ο δικαίωμα, ένα ήθοποιό ο όποιος είχε τήν άτυχία νά μήν ήνε συμπαιθή. Θυμομένη γιά τόν λόγον αυτον ή Κλαίρον ήνηθη νά παίξη έκείνο τ'ο βραδί. Τήν έπομένη, ο βασιλεύς τήν έτιμώρησε με μνησιία εγχαθιρηξη στο «Φόρ λ' έβέ». Όταν ο βασις των θεαμάτων αδελικός της τ'ο άνήγγειλεν αυτ'ο ή Κλαίρον του ήλεπε με μεγαλοπρέπεια: «Υποκ'ότιω στην βασιλείην αυ ήν αξίωσι Ο Βασιλεύς ήνε χύριος της ζωής μου, τής έλευθερίας μου και τής περιουσίας μου όχι όμως της τιμής μου. — Συμφωνώ άπολύτως, άπήνησεν ξεμπν'ότατα ο αδελικός. Στόν βασιλέα δεν άνήκουν παρά πράγματα υπαρκτά μόνον. Όχι και.. άνδραρχατα!..»

Στήν τεταρτή πράξη τής τραγωδίας του Μαρμοντέλ, «Κλεοπάτρα», ενεφανίζοταν επί σκηνής ένα φεϊδι, ό όποιον χυμ'όσε σφουρίζοντας, έπάνω στην άμορση βασιλίσσα τής Αιγύπτου και τήν κατοπάραιζε. Ηδ' σ'ας φαίνεται τ'ο έργο; ερώτησαν κάποιον θεατή, στήν πρώτη παραστάσι της «Κλεοπάτρας». — Συμφωνώ... με τ'ο φεϊδι! άπήνησεν ο ξεμπν'ος θεατής.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ ΚΑΙ Η ΓΚΡΙΝΙΑ

Γιά ποιά άφορητή τσακώνονται μεταξύ τους τ'α άνδρόγυνα; Σ' αυτ'ή τήν ερώτησι δίνει άκριβή άπάντησι ένας Άμερικανός, ο Τζων Μάτζετ, ο όποιος νυμφευθείς πρό δεκατεσσάρων έτών, κρατ'υσε βιβλίο στο όποιον έγραφε πιστώς και λεπτομερώς όλους τούς καυγάδες που έκανε με τή γυναίκα του από τήν ήμέρα που παντρεύτηκαν, καθώς και τήν άφορητή του κάθε καυγά.

Λοιπόν ο κύριος Μάτζετ και ή σύζυγος του έκανυάδιαν γιά πρώτη φορά τήν ήμέρα του γάμου τους Έκανυάδιαν πάλι τήν ήμέρα που άρχισαν τ'ο γαμήλιον ταξείδι τους καθώς και τήν ήμέρα που τ'ο έτελειωσαν. Έκανυάδιαν τέλος και κατα... τας 5.110 ήμερας του συζυγικού του βίου!..

Τό βιβλίο αυτ'ο του κυριου Μάτζετ εινε μοναδικόν εις τ'ο είδος του, γι' αυτ'ο δε κι' έγινε άνάμυστο μόλις εξέδοθη. Ο άτυχής σύζυγος γράφει σ' αυτ'ο και τίς αιτίες των συζυγικών καυγάδων.

Έκανυάδιαν λοιπόν τ'ο ζευγος έπειδή τ'ο φαγητό δεν σερβιρίστηκε έγκαιρώς στο τραπέζι 1589 φορές. Κ' έπειδή ή σύζυγος έζητησε χροιάτα από τ'ο σύζυγο κι' αυτ'ος δεν ήθελε νά τής άλλες 1241 φορές! Αδτές εινε ή κυριώτερος άφορητής των συζυγικών καυγάδων. Το φαγητό και τ'ο χοήμα. Ζήλεια μεταξύ των δύο συζυγων δεν ύπηρχε. Τουλάχιστον δεν τήν αναφέρει τ'ο βιβλίο ως άφορητή καυγά. Φαίνεται όμως πως ο σύζυγος είχε έλαττωματά που δεν μισορούσε νά τα άνεχθη ή ουζυγος του. Καυγάδιζαν λοιπόν έπειδή ο σύζυγος έπιπαινε με λαοπωμένα παπουτσιά μεσ' στο σπίτι και ελερωσε τ'ο φρ-σκοσφουγγαρισμένο πάτωμα 821 φορές! Έπειδή ο σύζυγος ροχαλιζε στον ύπνο του 422 φορές! Έπειδή ή γυναίκα του χρησιμοποιούσε τ'α έσοφία του γιά νά ξυλώση τ'α παλλα ρούχα 145 φορές! Έπειδή τής σύζυγος τ'α ποδια ήσαν παντοτε... κρύα κι' ενοχλούσαν τ'ο σύζυγο στο κρεβάτι 123 φορές!.. Στα π'εξείδα όταν έπιανε ή θάλασσα τ'ο σύζυγο ή σύζυγος του εκαυγάδιζε άγρίως μεζύ του. Όταν όμως έπιανε ή θάλασσα τήν σύζυγο τότε τής έστρησε άγριον κρυμα ο σύζυγος της. Έπί πλέον, γράφει ο πολυπαλής αυτός σύζυγος, γαρνιζα με τή γυναίκα μου όσάνεις δεν μευ άπαντούσε πάνω στον καυγά. Κι' αυτ'ή όμως γαρνιζαζε μεζύ μου όταν μευδτηνε καυγά και δεν τής άπαντούσα ένω.

— Έγκρινιαζομε τέλος γιά ψόλλου π'ήδημα!.. Το βιβλίο του κυριου Μάτζετ εινε θ.δρακικώτατο γιαιτί μας μαθαίνει για πόσο άσημαντες άφορητές γίνονται καμμιν φορά μεγάλοι καυγάδες.

Ένα όμως προτέρημα διακρίνει τον Μάτζετ από τούς άλλους έν φιλοεικία συνάδελφους του. Έξακολουθεϊ ν' αγαπά τήν γυναίκα του με όλα τ'α έλαττωματά της, όπως τον αγαπάει κι' αυτ'ή. Και αυτ'ο εινε τ'ο καλύτερο αντιφάρμακο για τούς καυγάδες.

τ'αχηχ'ότος όμως ξαφνιάστηκε τόσο που του έπρεσε τ'ο κοντάλι από τ'ο χ'εϊ.

— Τι συμβαίνει, στρατηγέ; ερώτησε ή Άμαλία. Σ'ς κακοφάνηκε ή είδησις;

Και ο Χατζηχ'ότος, ο Έλληνοσέρβος ήρωας, με τ'α ιδιόρρυθμα Έλληνικά του, άπήνησσε:

— Κόριμα, κριμα, παιντί μου βασιλίσσα! Κεϊνο τ'ο χ'εϊ έκοψε Τούρκους, έδωσε λευτεριά έμάς και τ'ρώμε έντοπια... Καζο, καζο νά γελαίμε... Μ'ά τι νά π'ω και γ'ο!.. Γκριξ'ότ'η παλληκαρία ήτανε, μυαλό γ'όζο!..

Τό γελοιο πάγωσε στα χ'εϊλή των αυλικών. Ο Ο'θων και ή Άμαλία κατέβασαν τ'α μούτρα κ' έπαψαν νά ρωτιώνε.

Μιά μέρα ο Χατζηχ'όσης, ως ύπασπιστής, παρουσιάζεσαι στον Ο'θωνα που ήργαζότανε στο γραφείο του και του λέει με τή συνηθισμένη του άφέλεια:

— Έκείνο τ'ο Φαταούλα θέλει νά μ'πή μεσ'α.

Ο Ο'θων ήταν άξιοπρεπής και δεν του άρεσε νά προσβίλλουν τούς ύπουργούς του. Με τόνο λοιπόν άυστηρό, ρωτάει:

— Ποιός Φαταούλας, κ'ότις ύπασπιστά;

— Ποιό άλλο Φαταού'α έχουμι;... Νά έκείνο τ'ο Ταρμπολίτα (έκείνος που εινε από τήν Τριπολιτσία).

— Ποιός Ταρμπολιτάς; λέει ο Ο'θων άυστηρότερα. Θέλετε νά π'ητε ο κύριος Ρήγας Παλαμήδης, ύπουργός των Έσωτερικών;

— Ά, έγω έσοι πάντα τ'ο γνωρίζα; Φαταούλα.

(Με άλλα λόγια: «δ'ε μ' ένδιαφέρει έμένα άν έγινε ύπουργός ή ο'μ. Έγ'ο Φαταούλα τόνε ξερω», δηλαδή καταχραστη του δημοσιου πλούτου).